

Tôi Đợi Tháng Tư Tiếng Chuông Nhà Thờ Gọi

Nắng rục rỏ! Suốt cả tuần qua nắng. Suốt tuần sau...nắng cũng sẽ suốt tuần! Thơ dễ thương: không phải gọt đẽo vắn / cứ thản nhiên như tuần hoàn máu chảy...

Nắng mùa Xuân chưa phải là nắng cháy, ấm hơi hơi và âm ỉ nền sân / đang rã đá những hạt sương kết băng, để cho trái cam, trái chanh tròn trịa...

Trong đám mía nghe tiếng kêu chim mía. Trên mái nhà có bóng dáng bồ câu. Bầy chim én chắc còn ở đâu đâu / bởi tháng Tư chuông Nhà Thờ mới gọi!

Chuông Nhà Chùa sáng sáng ngân inh ỏi. Ông Thầy Chùa vẫn lặng lẽ chổi rơm, ông quét đi những tảng mỏng thời gian, ông quét luôn những hoa tuyết nở muộn...

Nắng như nước ông Trời cầm đổ xuống bài thơ tôi...cho ấm tấm lòng tôi! Cảm ơn em, đọc đến đó em cười..."anh dễ ghét quên rồi hai mắt cá"?

Người con gái đi xe Honda ngã...không biết bây giờ đã bớt đau chưa? Chắc có ai thương em mà xuyết xoa? Đã một tuần qua em đâu có nói...

Tôi đợi tháng Tư chuông Nhà Thờ gọi chim én bay về tôi hỏi thăm em...

Trần Vấn Lệ